

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

Darba ņēmēju pārvietošanās brīvības veicināšana

P7_TA(2011)0455

Eiropas Parlamenta 2011. gada 25. oktobra rezolūcija par darba ņēmēju pārvietošanās brīvības Eiropas Savienībā veicināšanu (2010/2273(INI))

(2013/C 131 E/04)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 21., 45. un 47. pantu, kā arī Pamattiesību hartas 15., 21., 29., 34. un 45. pantu,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 151. pantu,
- ņemot vērā Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulu (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Padomes 1991. gada 14. oktobra Direktīvu 91/533/EEK par darba devēja pienākumu informēt darbiniekus par darba līguma vai darba attiecību nosacījumiem ⁽²⁾,
- ņemot vērā Starptautiskās Darba organizācijas nodarbinātības pamatstandartus,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 883/2004 par sociālās drošības sistēmu saskaņošanu ⁽³⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā ⁽⁴⁾, 2008. gada ziņojumu par Direktīvas 2004/38/EK piemērošanu (COM(2008)0840), kā arī Padomes 2007. gada novembra un 2009. gada aprīļa rezolūcijas attiecībā uz Direktīvu 2004/38/EK,
- ņemot vērā Komisijas pārraudzības dokumentu par norādījumiem, kā labāk transponēt un piemērot Komisijas Direktīvu 2004/38/EK par Eiropas Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (COM(2009)0313),
- ņemot vērā starpposma ziņojuma projektu „Salīdzinošs pētījums par to, kā tiek piemērota Direktīva 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā”, ko lūdza Juridisko jautājumu komiteja un sagatavoja Eiropas Pilsoņu rīcības dienests (EPRD),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu par norādījumiem, kā labāk transponēt un piemērot Direktīvu 2004/38/EK, kā arī tās nodomu publicēt vienkāršotas rokasgrāmatas ES pilsoņiem un izmantot visas interneta sniegtās iespējas,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 7. septembra Direktīvu 2005/36/EK par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2007. gada 6. decembra paziņojumu „Mobilitāte — instruments darbavietu skaita un kvalitātes palielināšanai. Eiropas darba mobilitātes rīcības plāns (2007.–2010.)” (COM(2007)0773),

⁽¹⁾ OV L 257, 19.10.1968., 2. lpp.⁽²⁾ OV L 288, 18.10.1991., 32. lpp.⁽³⁾ OV L 200, 7.6.2004., 1. lpp.⁽⁴⁾ OV L 158, 30.4.2004., 77. lpp.⁽⁵⁾ OV L 255, 30.9.2005., 22. lpp.

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

- ņemot vērā Komisijas 2008. gada 18. novembra paziņojumu par darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ietekmi ES paplašināšanās kontekstā (COM(2008)0765),
 - ņemot vērā Komisijas 2008. gada 16. decembra paziņojumu „Jaunas prasmes jaunām darba vietām. Saskaņotu darba tirgus vajadzību un prasmju plānošana” (COM(2008)0868),
 - ņemot vērā Komisijas 2010. gada 13. jūlija paziņojumu „No jauna apstiprinot darba ņēmēju pārvietošanās brīvību — tiesības un svarīgākās norises” (COM(2010)0373),
 - ņemot vērā Komisijas 2011. gada 13. aprīļa paziņojumu „Akts par vienoto tirgu – Divpadsmit mehānismi, kā veicināt izaugsmi un vairogt uzticēšanos „Kopīgiem spēkiem uz jaunu izaugsmi”” (COM(2011)0206), kurā kā viens no tā divpadsmit galvenajiem instrumentiem ietverta darba ņēmēju mobilitāte,
 - ņemot vērā stratēģiju „Eiropa 2020” un jo īpaši tās pamatiniciatīvas „Jaunu prasmju un darbavietu programma” un „Jaunatne kustībā”,
 - ņemot vērā Tieslietu un iekšlietu padomes 2008. gada 27. novembra secinājumus „Personu brīva pārvietošanās — brīvas pārvietošanās tiesību ļaunprātīga un nepareiza izmantošana”,
 - ņemot vērā Nodarbinātības, sociālās politikas, veselības un patērētāju tiesību aizsardzības padomes 2009. gada 9. marta secinājumus „Darbaspēka profesionālā un ģeogrāfiskā mobilitāte, kā arī darba ņēmēju brīva pārvietošanās Eiropas Savienībā”,
 - ņemot vērā 2009. gada 2. aprīļa rezolūciju par Eiropas pilsonības problēmām un perspektīvām ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā 2008. gada 18. decembra rezolūciju par Eiropas darba mobilitātes rīcības plānu (2007.–2010.) ⁽²⁾,
 - ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu par to šķēršļu noteikšanu, kuri kavē mobilitāti iekšējā darba tirgū ⁽³⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumu, kā arī Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumu (A7–0258/2011),
- A. tā kā dzīvošana un strādāšana citā dalībvalstī ir viena no Savienības pamatbrīvībām neatkarīgi no personas etniskās izcelsmes, Savienības pilsonības pamatsastāvdaļa un šādas tiesības atzītas ar Līgumiem, tomēr statistikas dati liecina, ka, neskatoties uz īpašajām darba ņēmēju mobilitātes atbalsta iniciatīvām, šīs tiesības joprojām izmanto pārāk maz cilvēku;
- B. tā kā ES darba ņēmēju mobilitāte būtu jāveicina visā Eiropas Savienībā, kur ir nepieciešams darbaspēks;
- C. tā kā ES darba ņēmējiem, meklējot darbu uzņēmējā dalībvalstī, var rasties grūtības un problēmas;

⁽¹⁾ OV C 137 E, 27.5.2010., 14. lpp.

⁽²⁾ OV C 45 E, 23.2.2010., 23. lpp.

⁽³⁾ OV C 228, 22.9.2009., 14. lpp.

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

- D. tā kā tiesības dzīvot un strādāt citā Savienības valstī ir viena no Savienības pamatbrīvībām, Savienības pilsonības pamatsastāvdaļa un šādas tiesības atzītas ar Līgumiem, tomēr statistikas dati liecina, ka, neskatoties uz īpašajām darba ņēmēju mobilitātes atbalsta iniciatīvām, šīs tiesības joprojām izmanto pārāk maz cilvēku;
- E. tā kā pašreizējais darba ņēmēju mobilitātes rādītājs ir nepietiekams, lai veicinātu darba tirgu efektivitāti Eiropas Savienībā; tā kā tikai 2,3 % ES iedzīvotāju dzīvo citā dalībvalstī, nevis valstī, kuras pilsoņi viņi ir, bet 17 % iedzīvotāju plāno izmantot brīvas kustības priekšrocības nākotnē un 48 % apsvērtu iespēju meklēt darbu citā valstī vai reģionā, ja zaudētu darbu darbinieku skaita samazināšanas dēļ;
- F. tā kā darba ņēmēju brīva kustība ir pozitīvs sociāli ekonomiskais piemērs gan ES, gan dalībvalstīm, kas ir ES integrācijas, ekonomiskās attīstības, sociālās kohēzijas, individuālo profesionālo prasmju pilnveidošanas, cīņas pret aizspriedumiem, rasismu un ksenofobiju atskaites punkts, un ar to var novērst ekonomiskās krīzes negatīvās sekas un labāk sagatavoties globālo pārmaiņu radītajiem uzdevumiem, iesaistot dialogā lēmumu pieņemšanas līmenī visas ieinteresētās puses un pilsonisko sabiedrību;
- G. tā kā darba ņēmēju mobilitātes veicināšana ir pozitīvs ieguldījums nodarbinātības mērķu sasniegšanā, kas izvirzīti stratēģijā „Eiropa 2020”; aicina Komisiju pamatiniciatīvās iekļaut darbaspēka mobilitāti un aicina dalībvalstis iekļaut darbaspēka un ģeogrāfiskās mobilitātes jautājumus, plānojot valstu stratēģijas un reformu programmas;
- H. tā kā nepietiekami elastīgi darba tiesību akti kavē darba ņēmēju mobilitāti Eiropā;
- I. tā kā saskaņā ar Komisijas 2008. gada 18. novembra paziņojumu mobilie darba ņēmēji no valstīm, kas pievienojās ES 2004. un 2007. gadā, pozitīvi ietekmējuši to dalībvalstu ekonomiku, kuras uzņem mobilos darba ņēmējus;
- J. tā kā sabiedrības neseno attīstību rūpniecības pārmaiņu, globalizācijas, jaunu darba modeļu, demogrāfisko izmaiņu un transportlīdzekļu attīstības dēļ ir jāpanāk augstāks darba ņēmēju mobilitātes līmenis;
- K. tā kā nav konstatēta negatīva ietekme dalībvalstīs, kas nav piemērojušas pārejas posma pasākumus attiecībā uz to darba ņēmēju brīvu kustību, kuru izcelsmes valstis ir dalībvalstis, kas pievienojušās ES 2004. un 2007. gadā, tomēr vairākas dalībvalstis izlēmušas turpināt ierobežojumu piemērošanu savos darba tirgos attiecībā uz Rumānijas un Bulgārijas valstspiederīgajiem;
- L. tā kā, neskatoties uz ES tiesību aktiem un programmām, kas paredzētas darba ņēmēju brīvas pārvietošanās veicināšanai, joprojām pastāv ierobežojumi šīs pamatbrīvības pilnīgai īstenošanai (piemēram, sociāli, valodas, kultūras, tiesiski un administratīvi šķēršļi, nepietiekami izstrādātas atgriešanās politikas nostādnes, kuras neatbilst migrējošo darba ņēmēju vajadzībām, mobilitātes pieredzes nepietiekama atzīšana, grūtības, kas saistītas ar laulāto vai dzīvesbiedru nodarbinātību, kā arī kavēts diplomu un profesionālo kvalifikāciju atzīšanas process);
- M. tā kā ekonomikas krīzes laikā darba ņēmēju profesionālā un ģeogrāfiskā mobilitāte var palīdzēt samazināt bezdarbu, apvienojot darbaspēka piedāvājumu ar pieprasījumu, var veicināt darba vietu radīšanas iespējas, ekonomikas, sabiedrības un demogrāfisko rādītāju pielāgošanu strukturālajām pārmaiņām un var sekmēt ekonomikas izaugsmi un ES konkurētspēju, tādēļ uzskata, ka pašreizējās profesionālo kvalifikāciju atzīšanas procedūras ir liels šķērslis darba ņēmēju mobilitātei Eiropas Savienībā;
- N. tā kā šie ierobežojumi un šķēršļi ierobežo darba ņēmēju pamattiesības, sarežģī ES ekonomiku atveseļošanās procesu un var negatīvi ietekmēt produktivitāti, piemēram, veicinot nelegālu nodarbinātību, kā arī ēnu ekonomikas un darba ņēmēju ekspluatācijas pieaugumu;

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

- O. tā kā diskriminācija dzimumorientācijas dēļ ir aizliegta saskaņā ar Pamattiesību hartas 21. pantu;
- P. tā kā pašreizējā ekonomikas krīze ir negatīvi ietekmējusi mobilitāti un visvairāk skārusi pagaidu darbiniekus un nepilnas slodzes darba ņēmējus, un sievietes ir viena no visvairāk skartajām grupām;
- Q. tā kā saistībā ar darbinieku mobilitāti ES ir vērojamas izteiktas dzimumu atšķirības (vīrieši daudz biežāk nekā sievietes informē par pārcelšanos jauna darba vai amata pārcelšanas dēļ, attiecīgi 44 % salīdzinājumā ar 27 % ⁽¹⁾); tā kā ir nepieciešams labāk uzraudzīt mobilitātes parādību, pamatojoties uz datiem atkarībā no dzimuma,
1. uzsver, ka Komisijas ziņojumā COM(2008)0840 norādīti dalībvalstu īstenoti pastāvīgi pārkāpumi Direktīvas 2004/38/EK ieviešanā, kas ietekmē darba ņēmēju brīvu kustību, un šī situācija ir iemesls daudzām individuāli iesniegtām sūdzībām, lūgumrakstiem un vairāk nekā 40 jautājumiem, kurus uzdevis Parlaments un un kuru dēļ Komisija uzsākusi piecas pārkāpuma procedūras par šīs direktīvas nepareizu piemērošanu;
 2. atzinīgi vērtē Komisijas paziņojumu COM(2010)0373, kurā raksturota un izskaidrota pašreizējā situācija attiecībā uz darba ņēmēju brīvu kustību, tomēr pauzē nožēlu par konkrētu pasākumu un risinājumu trūkumu, lai novērstu mobilitātes problēmas;
 3. atzinīgi vērtē tādas Komisijas īstenotās iniciatīvas kā mobilitātes palielināšanas mehānisms WO.M.EN un aicina Komisiju paplašināt un uzlabot tādu projektu darbības jomu, ar kuriem paredzēts palielināt strādājošo sieviešu mobilitāti;
 4. aicina Komisiju arī turpmāk veicināt darbaspēka mobilitāti, izstrādājot ilgtermiņa visaptverošu, daudznozaru mobilitātes stratēģiju, ar ko pilnībā novērstu pašreizējos tiesiskos, administratīvos un praktiskos brīvas darba ņēmēju kustības ierobežojumus; pieprasa konsekventu, efektīvu un caurredzamu politiku, kuras uzmanības centrā ir darba tirgus prasības un ekonomikas tendences;
 5. aicina Komisiju veicināt darbaspēka mobilitāti, arī turpmāk plānojot un izstrādājot stratēģijas ar mērķi sniegt vienkāršotu informāciju par migrējošo darba ņēmēju tiesībām un tām mobilitātes priekšrocībām, kuras iegūst kopējais attīstības process un ES un tās dalībvalstu ekonomika; lai efektīvi īstenotu ES tiesību aktus, ir ārkārtīgi svarīgi informēt darba ņēmējus, viņu ģimenes locekļus un ieinteresētās puses par viņu tiesībām un iespējām, kā arī par pieejamiem rīkiem attiecībā uz brīvu pārvietošanos;
 6. uzskata, ka mobilitāti iespējams efektīvi veicināt tikai ar būtiskiem uzlabojumiem attiecībā uz dalībvalstu solidaritāti un kopīgo atbildību un ar skaidru reglamentējošo sistēmu, kas regulē legālo migrāciju;
 7. aicina dalībvalstis likvidēt šķēršļus darba ņēmēju mobilitātei, nodrošinot atbilstīgus pakalpojumus personām (no kurām lielākā daļa ir sievietes), kuras dodas līdzīvi saviem laulātajiem vai partneriem citā dalībvalstī, piemēram, kursu integrācijas atvieglošanai viņu jaunajā sociālajā un kultūras vidē, tostarp valodu un arodapmācības kursus;
 8. tomēr norāda, ka mobilitātei būtu jāpaliek brīvprātīgai; uzsver, ka ES līmenī vairāk jānovērš pieaugušās mobilitātes negatīvās blakusparādības, kas izraisa intelektuālā un jauniešu darbaspēka aizplūšanu, kā arī jānovērš negatīvā ietekme uz ģimenes kopību un bērniem, ja viens vai abi vecāki strādā ārvalstīs;

⁽¹⁾ Eurofound pētījums „Mobilitāte Eiropā — turpmākā virzība”.

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

9. aicina dalībvalstis izveidot sadarbības mehānismus, lai nepieļautu tādu graužošu ietekmi uz ģimenēm, jo īpaši bērniem, kuru rada viņu nošķiršana no vecākiem un attālums starp viņiem;

Administratīvā vienkāršošana un tiesiskie aspekti

10. ņemot vērā Līgumu un spēkā esošo tiesību aktu noteikumus, atgādina, ka dalībvalstis ir atbildīgas par administratīvo procedūru vienkāršošanu attiecībā uz darba ņēmēju brīvas pārvietošanās īstenošanu, lai optimāli nodrošinātu minēto tiesību izmantošanu un novērstu nepamatotas, nevajadzīgas vai apgrūtināšas administratīvās procedūras, kas ierobežo minēto tiesību izmantošanu;

11. prasa Komisijai veicināt administratīvo prakšu un administratīvās sadarbības pilnveidošanu, lai nodrošinātu sinerģiju starp valstu iestādēm;

12. mudina dalībvalstis izveidot efektīvākus saziņas kanālus starp migrējošajiem darba ņēmējiem un attiecīgajiem valsts dienestiem, lai darba ņēmēji būtu pilnībā informēti par savām tiesībām un pienākumiem;

13. uzsver, ka darba ņēmēju tiesības var īstenot tikai tad, ja ES migrējošais darba ņēmējs strādā legālu algotu darbu uzņēmējā dalībvalstī;

14. uzsver, ka darba ņēmējas, kas pārceļas uz ārzemēm, lai strādātu darbu saistībā ar bērnu vai vecāka gadagājuma cilvēku aprūpi kā bērnu pieskatītājas, *au-pair*, aukles vai kopējas, bieži vien ir nodarbinātas pie privātpersonām, piemēram, ģimenēs vai pie ģimenes locekļiem, un līdz ar to strādā bez līguma vai nelegāli un tādējādi bez tiesībām uz pabalstiem saistībā ar sociālo nodrošināšanu, veselības aprūpi utt.;

15. pauž bažas par to spēkā esošo direktīvu nepietiekamu transponēšanu un ieviešanu, kuras attiecas uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, jo īpaši par Direktīvu 2004/38/EK attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un uzturēšanās tiesībām, kā arī par apgrūtināšām administratīvām procedūrām un uzturēšanās papildu dokumentiem (darba atļaujām, dzīvesvietas izziņām), kuri neatbilst Direktīvas 2004/38/EK prasībām;

16. aicina Komisiju pilnībā izmantot savas Līgumos noteiktās privilēģijas, pastāvīgi un visaptveroši uzraugot Direktīvas 2004/38/EK īstenošanu, tostarp, ja vajadzīgs, izmantojot savas tiesības, lai uzsāktu pārkāpumu procedūras pret valstīm, kas nav izpildījušas prasības;

17. aicina dalībvalstis pārskatīt savus pārejas posma noteikumus par piekļuvi to darba tirgum, kuriem ilgtermiņā var būt negatīva ietekme uz tādām ES Līgumos iekļautām pamatvērtībām un pamattiesībām kā pārvietošanās brīvība, diskriminācijas aizliegums, solidaritāte un vienlīdzīgas tiesības; tādēļ atzinīgi vērtē vairāku dalībvalstu neseno lēmumu pilnībā atvērt savus darba tirgus dažām dalībvalstīm, kuras Eiropas Savienībai pievienojās 2004. gadā, un pauž nožēlu par nesenajiem likumdošanas priekšlikumiem citās dalībvalstīs ar mērķi mazināt tiesības darba ņēmējiem no dalībvalstīm, kuras ES pievienojās 2004. un 2007. gadā; aicina Komisiju izmeklēt, vai šāda politika nepārkāpj ES tiesību normas;

18. aicina Komisiju stiprināt pašreizējo tiesisko regulējumu attiecībā uz profesionālo kvalifikāciju atzīšanu, kas izklāstīta Direktīvā 2005/36/EK;

19. aicina Komisiju pārskatīt Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulu (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā ⁽¹⁾, lai ņemtu vērā priekšlikumus, ko Eiropas Parlaments sniedz šajā rezolūcijā;

⁽¹⁾ OV L 257, 19.10.1968., 2. lpp.

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

20. aicina Komisiju nodrošināt, ka dalībvalstis piemēro Briseles I regulu (Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001) par piekritību un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās; uzsver Briseles I regulas nozīmi attiecībā uz sankcijām un soda naudām, ko piemēro par darba ņēmēju ekspluatāciju;

21. aicina Komisiju nodrošināt, ka dalībvalstis īsteno Direktīvu 2004/38/EK, nepieļaujot diskrimināciju, tostarp tādu, kas balstās uz dzimumorientāciju; atgādina Komisijai par iepriekšējiem aicinājumiem nodrošināt brīvu pārvietošanos visiem ES pilsoņiem un viņu ģimenēm neatkarīgi no viņu dzimumorientācijas;

Saikne ar citām politikām

22. norāda, ka darba ņēmēju brīvas pārvietošanās tiesības nevar aplūkot atrauti no citām tiesībām un ES pamatprincipiem un ka Eiropas sociālā modeļa un Eiropas Cilvēktiesību hartā garantēto tiesību ievērošana, kā noteikts ES Pamattiesību hartā, sniegs iespēju nodrošināt pienācīgas kvalitātes darbu, atbilstošus darba apstākļus, tostarp aizsardzību un darba drošību, tiesības uz sociālo nodrošinājumu, vienādu attieksmi, ģimenes dzīves un darba apvienošanu un pakalpojumu sniegšanas brīvību; uzsver, ka tiesības vēlēties vietējā, reģionālā un Eiropas līmeņa vēlēšanās ir šo tiesību būtisks elements, un aicina tās labāk īstenot; uzsver, ka var tikt zaudētas tiesības vēlēties izcelsmes dalībvalstu valsts līmeņa vēlēšanās, un uzskata, ka šim jautājumam jāpievērš lielāka uzmanība;

23. aicina Komisiju sagatavot pārskatu par šķēršļiem, ar kuriem saskaras Savienības darba ņēmēji, kas vēlas izmantot brīvas pārvietošanās tiesības, un to, kā šie šķēršļi dalībvalstīs tiek pārvarēti, lai novērtētu, vai šādu šķēršļu problēma tiek pienācīgi un efektīvi risināta;

24. aicina Komisiju pamatīgi izvērtēt dalībvalstu pašreizējo ekonomisko situāciju attiecībā uz darba tirgiem; aicina dalībvalstis labāk integrēt migrācijas politikas darbaspēka jomā, lai risinātu ar darbaspēka trūkumu saistītās problēmas un veicinātu iekšējo ražošanu;

25. atzinīgi vērtē Komisijas spēju savienot darba ņēmēju mobilitāti ar stratēģiju „Eiropa 2020” un uzskata, ka tam ir liela nozīme ES labklājības veicināšanā, radot sakārtotas un ilgtspējīgas darba vietas;

26. uzsver, ka ir būtiski saskaņot vienādu attieksmi pret darba ņēmējiem un darba tiesību pienācīgu aizsardzību ar spēkā esošajiem noteikumiem attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos un kolektīvajos līgumos; uzskata, ka „vienlīdzīga atalgojuma par vienu un to pašu darbu vienā un tajā pašā vietā” princips līdz ar dzimumu līdztiesību būtu jāpiemēro visā ES, lai novērstu algu un sociālo dempingu; uzsver, ka no tiesībām ieguvēji būs visi tikai tad, ja tās pienācīgi īsteno un piemēro; šajā nolūkā aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt, lai brīva pārvietošanās nekad netiktu izmantota ar mērķi radīt atšķirīgu attieksmi un darba samaksu un sociālo dempingu;

27. uzskata, ka ES un dalībvalstu tiesību aktiem jābūt saskaņotākiem, lai novērstu visus šķēršļus darba ņēmēju brīvas pārvietošanās tiesību īstenošanā un izmantošanā;

28. prasa Komisijai un dalībvalstīm, ievērojot subsidiaritāti, garantēt pašreizējo tiesību aktu par diskriminācijas novēršanu pareizu īstenošanu, veikt praktiskus pasākumus, lai īstenotu vienādas attieksmes pret darba ņēmējiem principu, un cīnīties pret aizspriedumiem, rasismu un ksenofobiju;

29. mudina dalībvalstis un Komisiju pastiprināt ES politiku cīņai pret tiešu un netiešu diskrimināciju, ES migrējošo darba ņēmēju ekspluatāciju Eiropas Savienībā un viņu tiesību pārkāpšanu nepietiekamu valodas zināšanu dēļ un tādēļ, ka viņiem trūkst izpratnes par tiesību aktiem attiecībā uz viņu nodarbinātību uzņēmējā dalībvalstī;

30. mudina par darba tirgus uzraudzību atbildīgās dalībvalstu iestādes pievērst vairāk uzmanības mobilo darba ņēmēju tiesību aizsardzībai, jo īpaši viņus vairāk izglītojot un informējot par darba tiesībām;

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

31. uzskata, ka iepriekš jāizskata dalībvalstu tiesību aktos izdarītie grozījumi saistībā ar sociālo drošību, aprūpes sistēmu un nodokļu politiku, lai noteiktu, kā šie grozījumi ietekmēs darba ņēmēju brīvu pārvietošanos; tādēļ aicina ieviest prasību veikt pārrobežu ietekmes novērtējumu, sniedzot detalizētu informāciju par pārvietošanās brīvībai radītajiem šķēršļiem;
32. norāda, ka palielināta darbinieku mobilitāte arī prasa aktīvi iesaistīt sociālos partnerus, lai attiecīgajiem darba ņēmējiem, jo īpaši pagaidu darbiniekiem, kas strādā ārzemēs, nodrošinātu pietiekamu un efektīvu informāciju, atbalstu un aizsardzību attiecībā uz viņu sociālajām un darba tiesībām;
33. uzskata – lai efektīvi ieviestu visas politikas nostādnes, kas risina darba ņēmēju brīvas pārvietošanās jautājumus, ir jārīkojas saskaņoti, jo īpaši attiecībā uz iekšējā tirgus izveides pabeigšanu, sociālās nodrošināšanas sistēmu saskaņošanu, tiesībām uz papildu pensiju, darba ņēmēju aizsardzību, pārrobežu veselības aprūpi, izglītību un profesionālo apmācību, pasākumiem nodokļu jomā, piemēram, pasākumiem, kas paredzēti, lai izvairītos no dubultās aplikšanas ar nodokli, kā arī attiecībā uz diskriminācijas novēršanu;
34. uzsver, ka darba ierobežojumi ir šķērslis iekšējā tirgus darbībai un ka ekonomikas krīze norāda uz nepieciešamību veicināt brīvu darbaspēka pārvietošanos;
35. atkārtoti norāda — lai novērstu pretrunas ES iekšējā tirgus jomā, nodarbinātības nolūkā dalībvalstīm ir jānodrošina priekšrocības Savienības pilsoņiem, un tās var sniegt priekšrocības tiem trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri piesakās uz augsti kvalificētām darba vietām, kā noteikts Padomes 2009. gada 25. maija Direktīvā 2009/50/EK par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkos⁽¹⁾; uzsver, cik svarīgi ir noraidīt pieteikumus ES zilajai kartei darba tirgus nozarēs, kuros piekļuve darba ņēmējiem no citām dalībvalstīm ir ierobežota, pamatojoties uz pārejas posma noteikumiem;
36. aicina Eiropas un valstu iestādes savstarpēji vairāk saskaņot darbību, lai labāk informētu pilsoņus un sniegtu viņiem palīdzību, un uzraudzītu, kā darba ņēmēju brīvas pārvietošanās tiesības tiek īstenotas praksē un kā cilvēki tās izmanto, lai paātrinātu darbaspēka mobilitātes īstenošanu;
37. uzskata, ka atbilstošas sociālās nodrošināšanas sistēmas ievērojami atvieglo darba ņēmēju ģeogrāfisko un profesionālo mobilitāti un ka mobilo darba ņēmēju sociālā integrācija, kā arī no darba ārvalstīs atgriezušos darba ņēmēju sociālā reintegrācija jāiekļauj darbaspēka mobilitātes politikā; šajā sakarībā uzsver, ka iepriekš iegūtu tiesību atzīšanai un lielākai izpratnei par atsevišķu dalībvalstu sistēmu atšķirībām ir bijusi būtiska nozīme un ka šāda pieeja ir jāturpina;
38. aicina dalībvalstis risināt mobilo darba ņēmēju fiktīvas pašnodarbinātības problēmu; uzsver, ka ir nepieciešams nodrošināt darba ņēmējiem tiesības un aizsardzību;
39. aicina Komisiju un dalībvalstis apkarot ksenofobiju pret visiem ES darba ņēmējiem, paredzot integrācijas un informēšanas līdzekļus un veicinot saprašanos, kultūras daudzveidību un cieņu tajās dalībvalstīs, kas uzņem mobilos darba ņēmējus;
40. uzsver – lai efektīvi īstenotu darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, vajadzīga Eiropas un dalībvalstu iestāžu saskaņota rīcība, atvieglojot un vienkāršojot ar šīm tiesībām tieši saistītās administratīvās procedūras, piemēram, transportlīdzekļu reģistrācijas pārsūtīšanu un medicīnisko datu pieejamības garantēšanu, plašas datubāzes nodrošināšanu par pašreizējās veselības aprūpes praktizējošo ārstu darbības kompetenci, izvairīšanos no dubultas aplikšanas ar nodokli, skaidrus noteikumus attiecībā uz medicīnisko izdevumu kompensāciju utt.;

(1) OV L 155, 18.6.2009., 17. lpp.

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

41. uzskata, ka ir būtiski sniegt migrējošajiem darba ņēmējiem iespēju izmantot pārnēsamas sociālās drošības tiesības, nodrošinot, ka darba ņēmēji gūst labumu no iegūtajām privilēģijām;

42. uzskata, ka MVU var veicināt ekonomikas atveseļošanas un attīstību, jo ir jaunu darba vietu radīšanas galvenais avots; tādēļ atkārtoti norāda, ka vajadzīga ES līmeņa apņēmība atbalstīt un attīstīt MVU (piemēram, izmantojot mikrofinansēšanas instrumentu „Progress”), jo īpaši ar aktīvu darbaspēka politiku un profesionālās izglītības un mācību programmām;

43. aicina pierobežu reģionus apsvērt iespēju slēgt līgumus ar mērķi veicināt pārrobežu darbaspēka mobilitāti, lai šie reģioni varētu izmantot savstarpējas (izdevīgas) priekšrocības;

Brīvas pārvietošanās veicināšanas pasākumi

44. aicina dalībvalstis novērst pašlaik spēkā esošos pagaidu ierobežojumus, ko piemēro attiecībā uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos no dalībvalstīm, kas pievienojās ES 2004. un 2007. gadā; uzskata, ka šie ierobežojumi rada dubultstandartus, kavē produktivitāti un diskriminē Eiropas Savienības iedzīvotājus, un aicina efektīvi ieviest atvieglojumu klauzulu visā Savienībā;

45. uzskata, ka darbaspēka mobilitāte Eiropas Savienībā ir būtiska, lai panāktu ekonomikas atveseļošanas un sasniegtu stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus; līdz ar to mudina dalībvalstis, kuras vēl joprojām piemēro darba tirgus ierobežojumus attiecībā uz Rumānijas un Bulgārijas pilsoņiem, šos ierobežojumus atcelt līdz 2011. gada beigām saskaņā ar termiņu, ko paredz Pievienošanās līgums;

46. aicina kompetentās valsts iestādes sadarboties ciešāk un efektīvāk, pārbaudot darba līgumu atbilstību valsts un ES tiesību aktiem; norāda, ka ir jāgarantē dalībvalstu savstarpēja palīdzība un informācijas apmaiņa pārkāpumu gadījumā; aicina Komisiju pārraudzīt šo procesu;

47. aicina valsts iestādes un visas ieinteresētās puses darīt visu iespējamo, lai paaugstinātu darba ņēmēju informētības līmeni par viņu tiesībām un dažādiem instrumentiem (darba tiesībām, koplīgumiem, rīcības kodeksiem, sociālās apdrošināšanas noteikumiem), kas regulē viņu darba attiecības, kā arī darba un dzīves apstākļus;

48. pauž nožēlu par darba inspekciju skaita samazināšanos visā ES; uzsver, ka efektīvas kontroles ir būtisks elements, ar ko nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi un vienlīdzīgus konkurences apstākļus; aicina dalībvalstis palielināt darba inspekciju skaitu un nodrošināt darba inspekcijām pietiekamus resursus; aicina Komisiju uzlabot sadarbību un koordināciju starp darba inspekcijām;

49. uzskata, ka dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai ES mobilo darba ņēmēju bērniem nerastos grūtības saistībā ar viņu valstspiederību vai pilsonību par viņu vecāku izvēli attiecībā uz darbu, un ka būtu pienācīgi jāizpēta mobilo darba ņēmēju bērnu konkrētās vajadzības, lai nodrošinātu efektīvu politisko reakciju;

50. uzsver, ka dalībvalstīm būtu jāuzlabo to bērnu situācija, kurus atstājuši vecāki, un jāpalīdz viņiem normāli attīstīties, iegūt izglītību un baudīt pienācīgu sabiedrisko dzīvi;

51. pauž bažas par pieaugošo piespiedu darba apjomu ES, kas dažās jomās ir cieši saistīts ar organizēto noziedzību; uzsver, ka piespiedu darbam jāpiešķir galvenā prioritāte EIROPOLA un EUROJUST darbībās; prasa dalībvalstīm kopīgi pielikt lielākas pūles, lai kontrolētu piespiedu darbu, nodrošinātu kriminālvajāšanu un sodīšanu par to, un nodrošināt, ka par to ir paredzēts kriminālsods; uzsver, ka ir jāveic pasākumi, kas nodrošina no piespiedu darba cieetušo upuru aizsardzību;

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

52. aicina Komisiju izpētīt un publiskot gan darbaspēka mobilitātes pozitīvo ietekmi uz uzņēmējvalsti, mītnes valsti un ES no sociālekonomiskā un ģeogrāfiskās kohēzijas viedokļa, gan tās trūkumus, uzsverot šādas sekas: ekonomiskus zaudējumus, nedeklarēta darba pieaugumu, sliktus darba apstākļus neskaidras juridiskās situācijas dēļ, ja ir ieviesti pagaidu pasākumi, ES pilsoņu zināšanu trūkumu un rezultātus dalībvalstu novēlotas rīcības dēļ attiecībā uz ES 2004.–2007. gada integrācijas viļņa darba ņēmēju integrāciju; aicina gan Komisiju, gan dalībvalstis jebkurā pašreizējā dalībvalstī vai turpmākā kandidātvalstī izvairīties īstenot pasākumus, kuri ierobežo strādājošo brīvu pārvietošanos un negatīvi ietekmē ES darba tirgu konkurētspēju;

53. mudina Komisiju ievērot savas iniciatīvas, kas vērstas uz jauniešu ģeogrāfiskās mobilitātes veicināšanu ar mācīšanās mobilitātes sistēmām, izmantojot visas saistībā ar šo jautājumu izstrādātās programmas;

54. atzinīgi vērtē Komisijas plānu izveidot tādu regulāru sistemātisku novērtējumu par ilgtermiņa piedāvājumu un pieprasījumu ES darba tirgos līdz 2020. gadam, kurš sadalīts pa nozarēm, profesijām, kvalifikācijas līmeņiem un valstīm, un stingri ierosina saskaņot starp dalībvalstīm darba un izglītības politikas virzienus, lai sasniegtu mērķus, kas noteikti stratēģijā „Eiropa 2020” attiecībā uz darbavietu izveidi un tādu turpmāku netiešu ierobežojumu novēršanu, kuri varētu kavēt pārvietošanās brīvības tiesību izmantošanu, piemēram, citu ES valstu diplomu neatzīšana; plānā skaidri jānorāda darbaspēka nepietiekamība ES īstermiņā, vidējā termiņā un ilgtermiņā;

55. aicina izveidot un īstenot atbilstīgus mērķus, lai novērstu joprojām pastāvošo diskrimināciju un negatīvos stereotipus, piemēram, tos, kas ietekmē darba ņēmējus no Austrumeiropas un Dienvideiropas, un lai veicinātu darba ņēmēju integrāciju, īstenojot viņu tiesības uz pārvietošanās brīvību uzņēmējvalsts sabiedrībā;

56. aicina visu līmeņu iestādes nodrošināt atbalstu šai politikai un veicināt informētību par mobilitātes iespējām un priekšrocībām, īpaši darba uzsācēju vidū, uzsverot Komisijas lomu koordinēšanā;

57. uzskata, ka dalībvalstīm būtu jāveicina diplomu un kvalifikāciju atzīšana un jāieievieš to vispārīgi kritēriji, jo tas ļoti bieži ir grūtību iemesls cilvēkiem, kuri meklē darbu kādā dalībvalstī ārpus savas izcelsmes valsts;

58. pauž nožēlu par dalībvalstu politikas virzieniem, kas aktīvi mudina citus ES pilsoņus pamest šo dalībvalsti; aicina Komisiju pārbaudīt, vai šādi politikas virzieni nepārkāpj tiesības uz brīvu pārvietošanos;

Nodarbinātības dienesti un darba ņēmēju informēšana

59. atzīst un uzsver valsts nodarbinātības dienestu nozīmi (jo īpaši EURES sistēmu un tīklu) darbaspēka mobilitātes veicināšanā ES, sevišķi pārrobežu reģionos, sniedzot informāciju par vakantajām darba vietām, tiesībām un pienākumiem saistībā ar migrāciju, tostarp imigrāciju, un saistībā ar pierobežas darbu, kā arī informāciju par izglītības un profesionālās apmācības iespējām, kā arī darba un dzīves apstākļiem; uzsver sociālo partneru īpašo lomu darbinieku konsultēšanā par pārrobežu partnerību; uzsver, ka EURES jāpaliek taisnīgas mobilitātes veicināšanas līdzeklim, un tādēļ aicina Komisiju turpināt nodrošināt finanšu resursus, lai atbalstītu sociālo partneru darbu pierobežas reģionos;

60. aicina attīstīt EURES institucionālās iespējas un tā nostiprināšanu kā centralizētu instrumentu, ar ko veicināt darba ņēmēju un viņu ģimeņu mobilitāti;

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

61. pauž bažas par finansējuma samazināšanu *EURES* padomniekiem; aicina izstrādāt ilgtermiņa stratēģiju, kas nodrošinātu, ka *EURES* un tā personāls var efektīvi veikt savus pienākumus, un norāda, ka tas ir iespējams vienīgi tad, ja palielina finansējumu;
62. aicina Komisiju un dalībvalstis veikt vajadzīgos pasākumus, lai sadarbību starp *EURES* un attiecīgajām valsts iestādēm padarītu produktīvāku un efektīvāku;
63. mudina dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju popularizēt *EURES* pilsoņu vidū, nodrošinot attiecīgo dokumentāciju un konsultācijas par tā izmantošanu ar publisko nodarbinātības centru starpniecību, kā arī organizējot sanāksmes, lai veicinātu mobilitāti augstākās izglītības sistēmā;
64. uzskata, ka būtu jāuzlabo kārtība, kādā ES darba ņēmēji saņem informāciju par priekšrocībām, tiesībām un pienākumiem, kas saistīti ar darbaspēka mobilitāti; aicina Komisiju saskaņot savas darbības ar valsts iestādēm un attīstīt saikni starp *EURES* un SOLVIT problēmu risināšanas tiešsaistes tīkliem, lai uzlabotu to pakalpojumu kvalitāti, kas tiek sniegti pilsoņiem, kuri izmanto savas tiesības uz mobilitāti; aicina Komisiju un dalībvalstis nodibināt daudzvalodu konsultāciju aģentūras ES migrējošiem darba ņēmējiem, jo īpaši vietās, kurās ir nodarbināti daudzi no šiem darba ņēmējiem;
65. uzsver, ka, popularizējot aktīvās nodarbinātības politikas virzienus, būtu jāpiešķir augsta prioritāte informācijai par mācību un profesionālās sagatavotības programmām, kas pieejamas visā ES;
66. prasa nostiprināt Padomes 1991. gada 14. oktobra Direktīvas 91/533/EEK par darba devēja pienākumu informēt darbiniekus par darba līguma vai darba attiecību nosacījumiem (tā sauktā „Informācijas direktīva”) ⁽¹⁾ īstenošanu attiecībā uz minimālo informāciju, kas darba ņēmējiem jāsaņem no darba devējiem par savām darba attiecībām, tostarp visām tiesību normām, kas attiecas uz viņu nodarbinātības situāciju uzņēmējvalstī;
67. aicina Komisiju sadarbībā ar dalībvalstīm veicināt sociālo partneru aktīvu iesaisti, lai nodrošinātu migrējošo darba ņēmēju tiesību praktisku īstenošanu un stiprināšanu;
68. uzsver, ka darba ņēmējiem ir jāsadarbojas ar darba devējiem *EURES* tīklā;
69. aicina uz plašāku dialogu un sadarbību starp valsts un reģionālajām iestādēm, jo tās parasti ir pirmais informācijas avots daudziem pilsoņiem to tuvuma un pilsoņu vajadzību pārzināšanas dēļ, kā arī aicina uz sociālo partneru lielāku iesaisti;
70. aicina dalībvalstis stingrāk uzraudzīt nodarbinātības aģentūru darbības, lai nodrošinātu, ka netiek pārkāptas mobilo darba ņēmēju tiesības vai netiek pieviltas viņu cerības, kas var kavēt darba ņēmēju pārvietošanās brīvību un negatīvi ietekmēt viņu sociālo drošību;
71. aicina Komisiju un dalībvalstis uzraudzīt situāciju aģentūrās un organizācijās, kas piedāvā darbu strādājošiem no citām dalībvalstīm, un atklāt iespējamās nelegālas vai slēptas darba vietas vai aģentūras, vai organizācijas, kas piedāvā fiktīvu darbu;
72. uzsver, ka darba ņēmēju pārvietošanās brīvības īstenošanas kontekstā darba devējiem vajadzētu būt pienākumam nodrošināt ārvalstu darba ņēmējus ar informāciju par darba ņēmēju tiesībām attiecīgajā nodarbinātības valstī; turklāt dalībvalstīs ir jāizveido daudzvalodu konsultāciju aģentūras migrējošiem darba ņēmējiem;

⁽¹⁾ OV L 288, 18.10.1991., 32. lpp.

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

73. aicina Komisiju iesniegt paziņojumu par nodokļu ietekmi uz darba ņēmējiem, kurš sagatavots šīs direktīvas darbības jomā, lai nodrošinātu labāku izpratni par tādiem būtiskiem jautājumiem un iespējamus risinājumus tiem, kas var kavēt darba ņēmēju mobilitāti vai atturēt no tās;

Prasmju un zināšanu iegūšana konkurētspējas paaugstināšanai

74. lai nodrošinātu un uzlabotu Eiropas konkurētspēju, galvenā prioritāte jāpiešķir ieguldījumiem formālajā un neformālajā izglītībā, profesionālajā apmācībā, darba pieredzes apmaiņā un saskaņotā rīcībā darbaspēka mobilitātes procesa paātrināšanai;

75. uzskata, ka ir jānostiprina aktīva darba tirgus politika un jo īpaši profesionālā apmācība un mūžizglītība, jo tās veicina darbaspēka mobilitātes palielināšanos, veicina pāreju strukturālā bezdarba laikā un dod iespēju darba ņēmējiem pielāgoties pārmaiņām darba tirgū;

76. atzinīgi vērtē Komisijas pamatiniciatīvu „Jaunatne kustībā” un „Jaunu prasmju un darbavietu programmas” uzsākšanu, kā arī īpaši atzinīgi vērtē izmēģinājuma projektu „Tavs pirmais EURES darbs” un ierosināto iniciatīvu Eiropas kvalifikāciju apliecības izveidei;

77. atzinīgi vērtē jauniešu apmācību prasmēm, kas nepieciešamas, strādājot un dzīvojot citās valstīs; uzskata, ka cilvēkiem ir tiesības dzīvot un strādāt valstī pēc savas izvēles;

78. uzskata, ka prasmes un zināšanas, kas atbilst īpašajām valsts, reģionālajām vai vietējām vajadzībām, veicinās darba ņēmēju mobilitāti, un aicina Komisiju izveidot ceļvedi par prasmju pieprasījumu un vidēja un ilgtermiņa novērtējumu attiecībā uz nākotnes darbavietām, kad ir iespējams nodrošināt atbilstmi starp prasmju pieprasījumu un piedāvājumu, kā arī attiecībā uz vidēja un ilgtermiņa prognozēm par darbaspēka nepietiekamību noteiktās profesijās, kura var rasties demogrāfisko izmaiņu un iedzīvotāju novecošanās dēļ;

79. uzskata, ka darbaspēka mobilitāte ir divu veidu process; no vienas puses, tā ļauj uzkrāt prasmes un zināšanas ar visu veidu izglītību, lai sagatavotu aktīvos iedzīvotājus, kuri saskaras ar konkurenci, meklējot jaunu darbu, un, no otras puses, mobilie darba ņēmēji var uzlabot savas prasmes un zināšanas ar darbaspēka mobilitātes starpniecību, jo viņi jaunajā darba vietā uzkrāj vairāk praktiskas pieredzes un zināšanu;

80. uzskata, ka mobilitāte jo īpaši ir jāveicina profesionālās sagatavotības jomā, jo šai jomā joprojām pastāv trūkumi; uzsver tādu programmu kā Leonardo nozīmi un aicina dalībvalstis un profesionālajā sagatavošanā iesaistītos uzņēmumus vairāk izmantot tās un veicināt to izmantošanu;

81. turklāt pauž cerību, ka mobilo darba ņēmēju jaunā kompetence, ko viņi ieguvuši pārvietošanās gaitā, tiks apstiprināta un tādējādi viņu palielinātais individuālais potenciāls tiks atzīts, un uzlabosies viņu ilgtermiņa profesionālās integrācijas iespējas;

82. uzskata, ka uzmanība jāvērs ne tikai uz jauniem darba ņēmējiem un ka vajadzīgas tādas mērķtiecīgas stratēģijas dažādu kategoriju darba ņēmēju brīvas pārvietošanās veicināšanai un atvieglošanai, kuru pamatā ir darba ņēmēju specifiskās īpašības (vecums, dzimums, prasmes, piederība mazāk aizsargātām un minoritāšu grupām) un vajadzības, lai mobilitāte varētu kļūt par iespēju visu kategoriju darba ņēmējiem;

83. aicina dalībvalstis izstrādāt mūžizglītības un profesionālās apmācības stratēģijas, ņemot vērā darba tirgu attīstību, un nodrošināt tālāk nododamas prasmes, ko var piemērot plašākā ģeogrāfiskā un zināšanu kontekstā, ar mērķi pieskaņot prasmes darbu piedāvājumam;

Otrdiena, 2011. gada 25. oktobris

84. aicina Komisiju un dalībvalstis sadarboties, lai sasniegtu augstāku saskaņotības līmeni skolu un universitāšu mācību programmās un izglītības sistēmās ES, vienkāršojot diplomu savstarpējo atzīšanu, nolūkā arī veicināt izglītības kvalifikāciju savstarpējo atzīšanu, kas ir būtiski; tomēr uzsver, ka tā atšķiras no regulēto profesiju kvalifikāciju atzīšanas, lai gan kopumā tas vēlētos liberalizētāku piekļuvi šīm profesijām; šajā sakarībā atzinīgi vērtē to, ka tiek noslēgts arvien lielāks skaits pārrobežu sadarbības līgumu starp koledžām un augstskolām, un aicina dalībvalstis atbalstīt šādu virzību;

85. mudina dalībvalstis veicināt mazo un vidējo uzņēmumu dalību mūžizglītībā, nodrošinot stimulus saviem attiecīgajiem darbiniekiem vai darba devējiem, īpaši uzsverot valodu un jaunu tehnoloģiju apguvi saskaņā arī ar darba tirgus prasībām, jo lielākā daļa Eiropas darbaspēka ir nodarbināta MVU, un tādējādi tas kļūs konkurētspējīgāks un tiks stiprināta arī mobilitāte, lai novērstu problēmas aizpildīt darba vakances vairākās dalībvalstīs;

86. uzskata, ka ir jāuzlabo sinerģija starp programmām, kuru mērķis ir veicināt studentu un arodizglītībā iesaistītu personu, un stažieru brīvu pārvietošanos, un programmām, kas paredzētas darba ņēmēju brīvas pārvietošanās veicināšanai;

87. mudina dalībvalstis ar Komisijas un sociālo partneru palīdzību radīt sistēmas valodas apguves atbalstam un arī uzņēmējvalsts kultūras tradīciju mācīšanai migrējošo darba ņēmēju ģimenēm, īpaši ņemot vērā, ka šie faktori turpina kavēt Eiropas Savienības pilsoņu mobilitāti;

88. uzskata, ka valodu nepietiekama pārvaldīšana (jo īpaši attiecībā uz pieaugušajiem) joprojām ir būtisks darbaspēka mobilitātes šķērslis un var novest pie nedeklarētas nodarbinātības pieauguma; aicina dalībvalstis aktīvi veicināt svešvalodu mācīšanu un izvērst to visu kategoriju skolās un aicina Komisiju izrādīt centienus šīs jomas veicināšanā;

*

* *

89. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.

Pakalpojumu direktīvā paredzētais savstarpējās izvērtēšanas process

P7_TA(2011)0456

Eiropas Parlamenta 2011. gada 25. oktobra rezolūcija par Pakalpojumu direktīvā paredzēto savstarpējās izvērtēšanas procesu (2011/2085(INI))

(2013/C 131 E/05)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 3. pantu,

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 9., 49. un 56. pantu,

— ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Perspektīvā: funkcionālāks pakalpojumu vienotais tirgus — pamatojoties uz rezultātiem, kas gūti Pakalpojumu direktīvā paredzētajā savstarpējās izvērtēšanas procesā” (COM(2011)0020), un pievienoto Komisijas dienestu darba dokumentu „Par Pakalpojumu direktīvā paredzēto savstarpējās izvērtēšanas procesu” (SEC(2011)0102),